

Løve, den 13de Juni 1874.

21
Kjære Vardo:

Lad mig først og fremmest takke
Dig, baade for Brevene og Besørgelsen
af Pianofortet, og dernæst ønske Dig
lykkelighed med den udmærkede Flekt,
ning paa Storthingets Fæstligheder. Du
er naturligvis læst Viskingens Vitting,
under en Hægetillægsotillægs, og for-
mentlig tænkt om saa, at det kan
ikke være det samme, hvormed der gjor-
des vittig over Tingen, naar Du skal
betale de 400 Spd. Nu maa Du da
kunne nyde Dine Ferier af Høstens
Lyst, selv om Sommeren hos Oden lige
som her, nærmest skulde have Chas,
væretens af en grøn Vinter. Jeg for
min Part klager jo ikke over Skulden,
thi om end Spasertourerne er alt andet
end behagelige i denne flygende Storm,
sæved man fornemlig indhylltes og
blendes af Høst saa er det dog allige-
vel Ting bedre end altfor stærkt Lær-
ing. Men jeg faar nok ikke ret mange
og mig hvi, de fleste ville heller have
Lær og din indbyder jo unægtelig me-
get til at nyde de egentlige Sommerferie-
ferie, ikke at tale om, hvilken sorgelig Vort-
ning settes Veir maa have paa Markens
Væster. Faar vi ikke snart Regn saa

tenker jeg den grønne Vinter" gaar
en Brun, og det blir sarte. Det
forværet og det siger jeg ikke noget om
han klager ofte ved Grund, som
sket skændt, der går saa mangel
dig, ja jeg synes vi har den spillet
omik, gik han stadig og kunders
høde det ikke Kom, hører det
sige, som han helst vilde have
forværet både chetter og jeg ham at
det var utaknemmeligt, men jeg
det ikke saa let at indvende noget
mod hans Klager. Tillykke for ham
for både hans Kone og Døtterne afjort
Optimister, imorges, da han aller
idk og de sagde Frk. Jorhvi at det
det daarligt Laar saa fik han brist
sig med, at det ifjor havde været
saa udmærket. Du synes kanske
jeg kunde finde mere interessante
underholde Dig med, men jeg
virkelig ingen til Dag. Sager
me akkurat som den anden, Program
sint Binder Dupel, det er nu om
som Vinter, naar undtages at
forelesningerne ere kortere og end
tiden ganske sloifes, samt at man
fortid dels imellem at hvile og at
de sidste 6 Ugers Tid har jeg spedit
pa tidlig paa Eftermiddag til
atten været beskæftiget med
de vilke nyttige Redskaber i
suelig Hænder driver det til
adrette om trent ingenting. Er
gang Kimmel et Stykke til
nu vis paa der er noget galt ved
den næste Dag maa laget det

en langsom og en Klodeet Arbejder
har jeg altid været, og naar jeg saa Dag
og Dag ind, ikke har en frisk Hund
fra Morgens til Aften, saa gaar det dot-
belt traadt. Det maa formodentlig
være ginnem dem hjemme, Du har vist
at jeg skulde være bedre, og dersom de
har faaet det Indtryk er det i al Fald
et Brev, ^{naa} at mine Bestræbelser for i de
sidste Brev at tale mindre om mine
Trøbeligheder maa være lykkedes. Thi
sagen væsentlig Forandring er ikke ind-
traadt, om end den ubestridelig delige
Forarsked af og til vakk lidt Heabom
bedre Tider, man maatte jo ikke lide
store Smertes eller ogsaa være af Hote.
Men naar man skulde blive alde-
les uberoet af Naturens store Jubelsang
At den Rigdom af Liv, Haar og Glæde,
der paa den Tid synes at udstømme
fra hver en Busk fra hver griddrend
Fuglestrube, Kan' usædvanlig andet end
inddele sig til et menneskebryst, brod
sædvanlige Fryk.

Den 14de.

Men Du ved hvad det vil sige, at
"værke" over et Brev? nei, kjender
jeg Dig ret saa er det noget. Du al-
drig har befattet Dig med, jæl Dig
komme Tankerne flyvende og blæde
sig med lige megen Lethed i Ord eller
Toner alt efter Omstændighederne. Saa
glad kan det nu ikke gaa for almen-
delige mennesker, men at maatte være
naar man skriver til en Prædiker, det
er dog altid sørgeligt, og at jeg vistelig
har gjort det indtil et af de mange
Brevet paa min lokale Yndlings

maasig gængs for sig selv og for al den end her skal jeg være nok
og for mig selv og for mig selv og for mig selv og for mig selv og for mig selv

Ne ja, medt; mine evrige
 bebor for at Walde tillive de
 Gaarformensmelser fik de nævnte
 Payer atter et stærkt Læg i mig
 at Hildebrandts blev synderlig
 værre, end det har været i mange
 ger, men det er allerede tryk
 smok, og vist er det, at Sofie
 i Forbindelse med Udsigten til at
 omleve en lang, lang Fremtid
 samme ynkellige elskede som disse
 tidst. Uger og den eneste Tid, jeg
 været her medens jeg skrev, blev
 saa overvældende at jeg umulig
 kunde at tænke paa andet. Du
 slip jeg Pennen dels af fuld Komme
 sig til at foretage noget
 helst dels og saa i Betragtning at
 det hverken kunde glæde Dig eller
 gavne mig selv om jeg satte alle
 sine PLAGER paa PAPIER. Kunde jeg
 sandt blive af med dem paa den
 måde, saa vilde jeg neppe ligeoverfor
 mig af mine stædige Correspondenter
 være hensynfuld nok til at holde mig
 ved Læningen; og jeg tvivler ikke paa at
 kaade Du og Andre med Glæde vilde
 af Paa Hver fuld af Jeremiadens
 derend kunde befri mig for Harsagen
 til dem! jeg vilde saa gjerne føle
 Begerstræng ved Tankens om at
 smukt Pianoforte. men desværre
 bringes drukkent i et Stav af
 selvig modsig Dyt Pæren om, at
 var besluttet blev jeg ganske
 lyst ved Tanken om at jeg nu
 var tvungen til at give
 andet Sted. Kunde jeg
 selv se tiden af, saa kunde
 Pianofortet

mine smukke Brev
 og mange Uger af
 mig som du
 og mig

i den
 og mig